

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

;

ਆਰ.ਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਆਹ ਲੁਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. _ ਦਾ 944

ਦਸੰਬਰ 16,

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXXVII)- ਐੱਸ. 115 ਅਤੇ 129— ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇੰਟੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੁਲਜ਼ (1957)— ਨਿਯਮ—ਕੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 115 ਅਤੇ 129 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ — ਨਿਯਮ 19— ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇੰਟੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੁਲਜ਼, 1957, ਵੈਧ ਹਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸਟੇਟਸ ਰੀ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 115(5) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 129 ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ (i) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ; (ii) ਕਿ ਰਾਜ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਰਾਜ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਤਿਆਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸੀ; (iii) ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾਮਨਸ਼ੁਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅੰਤਮ ਅਧਿਕਾਰ - ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; (iv) ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ (v) ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਏਕੀਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣਾ ਸੀ। (ਪਾਰਾ 8 ਅਤੇ 9)

ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਛੇਦ 16(1) ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। 16(2) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਆਰਟੀਕਲ 16(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਚੋਣ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਆਰਟੀਕਲ 16(1) ਅਤੇ 16(2) ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਆਰਟੀਕਲ 16 ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਪਰਾਧਕ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 16(2) ਤਹਿਤ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਵਿਤਕਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਪੱਖੋਂ ਬਰਾਬਰ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 19, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਪਾਰਾ 10)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਸਰਕੂਲੇਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰੀਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਨੰਬਰ 36 - ਇਟੈਗ. (FC)-6 3/2164-2204, ਮਿਤੀ 16 ਨਵੰਬਰ, 1963।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਚਐਸ ਡਬਲਯੂ ਆਸੂ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਐਲਐਸ ਡਬਲਯੂ ਆਸੂ, ਇੱਕ ਡੀਵਕੇਟ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ।

ਡੀ ਐਨ ਆਈ ਆਰ ਅਮਰਾਲ, ਇੱਕ ਸਿਸਟੈਮ ਇੱਕ ਡੀਵਕੇਟ -ਜੀ ਐਨਰਲ, ਪੀ ਯੂਨਜ਼ਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਆਹ ਲੁਵਾਲੀਆ ਅਤੇ 21 ਹੋਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ

ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (ਬਾਅਦਲੀ ਪੋਸਟ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਧੂ ਭੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) 1956 ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਖੇਪਤਾ ਲਈ ਪੈਪਸੂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੋ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਨੂੰ ਸੀਵਧਾਨ ਦੇ 227, ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਇੰਟੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਰੂਲਜ਼, 1957 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਕਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ) ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਫਾਇਦਾ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹੀ 1 ਤੋਂ 3 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਧੂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ।

(2) ਹਾਲਾਂਕਿ 1948 ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਲਰਕਾਂ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨੀਵੇਂ ਮਿਆਰ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1956 ਦੇ ਰਲੇਵੋ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੀਧਿਆ 'ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ-ਸਕੇਲਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ A ਦੇ ਨਾਲ) ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਟੇਰਵ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਏਕੀਕਰਣ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਗਠਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਮਈ, 1956 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਬੀ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ

•:viSantokh Singh Ahluwalia, etc v. .Government of India, etc. (Narula,

ਦੇ।) ਸੇਵਾਵਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਅਧਿਨਿਯਮ, 1956 [(ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1956 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), 13 ਅਗਸਤ 1956 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। 1 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਸੀ) ਬਣਾਏ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ <11 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੀ ਇੱਕ ਸਬ-ਕਮੇਟੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਤਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪੈਪਸੂ ਤੋਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਨਿਯਮ 5 ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਰਾਜਨ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਣ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ। ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਯਮ 11 ਅਤੇ 12 ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਟੀਵੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ। ਅਸਾਮੀਆਂ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ - ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਨਿਯਮ 11(a) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਨੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਨੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 14 ਤੋਂ 19 ਦੇ ਭਾਗ VI ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਨਿਯਮ 14 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਦਾ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਨਿਮਨ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪੈਪਸੂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (iii) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਗਾੜ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਯਮ 15 ਤੋਂ 17 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਯਮ 19 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

" 18 . (a) ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ, ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ , ■ ਇੱਕ ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਉਹਨਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਬੀ) ਉਹਨਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਰ- ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੂਹਿਕਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੂਹ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਭਾਗ IX ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 22 ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"22. ਪ੍ਰਤੱਖ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਏਕੀਕਰਣ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਏਕੀਕਰਣ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਐਡਹਾਕ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਗਰੁੱਪ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗਰੁੱਪਿੰਗ "ਕਲਰਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ" ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਕਾਂ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਲਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨਿਭਾਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਹਰਾ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿਆਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਟੈਂਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਮਲੇ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ "ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ" ਤੋਂ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਟੈਂਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਵਿਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ

ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਮਿੰਟਾਂ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਈ) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਕਲਰਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਿਨਟੈਂਟ ਤੱਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ। ਮਾਲ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਹੇਠਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। (ਫਿਰ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ।)

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਸਾਂਝੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਮਰ, ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸੂਚੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਟੀਵੀ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸ. ਨੰਬਰ 101 ਤੱਕ ਕੁਝ ਪੰਜਾਬ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ 1957 ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਮਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਘੋਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ ਸਾਧਾਰਨ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਨਾਲ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 7 ਤੋਂ 8 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਵੀ। ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕੁਝ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 19 (ਏ) ਤਹਿਤ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ

ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਏਕੀਕਰਣ ਨਿਯਮ। ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵੀ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੁੱਲ ਲੰਬਾਈ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਲੰਮੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਵਲ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ ਸਮੂਹ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੈਪਸੂ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਕੱਤਰੇਤ. ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਟੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾ ਆਵੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।"

ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਟੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਹਾਇਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ 8 ਜੂਨ, 1959 ਨੂੰ ਹੋਈ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ) :-

“ਸਹਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, S. ਨੰਬਰ 101 ਤੱਕ ਕੁਝ ਪੰਜਾਬ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੁਪਰਿਨ ਟੈਂਡੇਂਟ ਤੱਕ ਦੀ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 7-8 ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਪੰਜਾਬ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਪੱਖਾਂ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਟੀ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਐਡਹਾਕ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਣ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ

¹ Santokh Singh Ahluwalia, etc. s'. Government of India, etc. (Naruh h)

ਇਸ ਲਈ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸਹਾਇਕ ਤੌਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਤੱਕ ਸਮੂਹ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਐਡਹਾਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਏਕੀਕਰਣ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਏਕੀਕਰਣ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੇ ਏਕੀਕਰਣ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੜ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਐਡਹਾਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ; ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ 16 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਦਫ਼ਤਰੀ ਹੁਕਮ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਐਚ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਫਿਸ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਸੀਨੀਆਰਤਾ ਸੂਚੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ (ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਿਹਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਹਾਕ ਸੀਨੀਆਰਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਸੀਨੀਆਰਤਾ ਸੂਚੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਦਫ਼ਤਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਯੁਕਤ ਸੀਨੀਆਰਤਾ ਸੂਚੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ "I" ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਰਿੱਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ।

(3) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਮਿਤੀ 13 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਰਿਟਰਨ ਮਿਤੀ 29 ਜੁਲਾਈ 1965 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਸ. ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਾਲ, ਪੰਜਾਬ (ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 3) ਨੇ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਰਿਟਰਨ ਨਹੀਂ ਭਰੀ ਹੈ। ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ 22 ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ 1946 ਦੇ ਸੀ.ਐੱਮ. 4008 ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਉਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਰਿੱਟ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸ਼ਮਲੋਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਉਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(4) ਇਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘੂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਚਾਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:-

- (1) 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 115(5) ਦੇ ਉਲਟ ਨਿਯਮ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦੀ ਹੈ;
- (2) ਜੇਕਰ ਪਹਿਲਾ ਬਿੰਦੂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ IV ਤੋਂ VI, ਭਾਵ, ਨਿਯਮ 11 ਤੋਂ 19 ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 14 ਅਤੇ 19 ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 16 ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਯਮ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪੈਪਸੂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਇਜ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ;
- (3) ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਯੁਕਤ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ- 1 (ਅੰਕੜਾ 1) ਇਸ ਦੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ
'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ (ਅਨੇਕਚਰ ਐਚ) ਅਤੇ ਨਿਯਮ 22 ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਕੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਸੀ. ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ; ਅਤੇ
- (4) ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਤੋਂ 19 ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵੀ

1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ।

1 ਹੁਣ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਰੇਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੀਰੀਏਟਿਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਵਾਇਰਸਾਂ 'ਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

Santokh Singh Ahluwalia, etc. v- Government of India, etc. (Narula, .)

ਹੈ ਕਿ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਕਮਾਤਰ ਆਰਥਿਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ : -

“115(5) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਇਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-

- (a) ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ; ਅਤੇ
- (b) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 114 ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 129 ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 129 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਏ X ਵਿੱਚ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਏਕੀਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਭਾਵ, 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ X ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 129 ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ

ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ. *ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)* ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। *ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕੇਸ (1) (ਸੁਪਰ)* ਵਿੱਚ 1954 ਦੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ 45 ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ। ਪੀਸੀ ਪੀਡੀ ਜੇ.. (ਜਿਸ ਨਾਲ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ) ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੇ:-

“ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। - ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਐਕਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 8 ਅਤੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੇ 40.

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸ. ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ., ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿਆਪਕ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਇੱਕ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਕਿ 1954 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ। ਸੰਸਥਾਪਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੌਸਲ ਨੇ ਫਿਰ ਫਾਲਸ਼ੋ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਵਿੱਚ

ਦੀ ਧਾਰਾ 56(2)(i) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਪ੍ਰੋਰਨ ਸਿੰਘ ਲਾਲਾ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਸਟਡੀ-ਜਨਰਲ, ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ 'ਪੀ' ਬਲਾਕ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2)* ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੋ ਕੇਸ ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 129 ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ

ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਏਕੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਤਮ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 115 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ,

(5) ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਏਕੀਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਣਗੌਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ , ਇਸ ਲਈ, ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਨੀਂਹ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੋਸ਼ਬੱਧ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਨਾ ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 129 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਦਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ। ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਫਕੀਲ ਦੀ ਆਖਰੀ-ਦੱਸੀ ਗਈ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 129 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਹਨ ਜੋ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 17 ਵਿੱਚ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ : -

“ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅੰਤਿਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਧਾਰਾ 115(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਏਕੀਕਰਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅੰਤਿਮ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 115(5)(ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। . ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸੀ ਗੁਪਤਾ, ਬਲਾਕ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 129 ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ . ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।

10 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੋਵ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ

ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲਈ

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ; ਮੈਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ "ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

■

Santokh Singh Ahluwalia, etc. v. Government of India, etc. (Narula, J.)

(7) ਮਿਸਟਰ ਐਚਐਸਟ ਵਾਸੂਟਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਧਾਰਾ 129 ਵਿੱਚ "ਮਈ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ "ਸ਼ਾਲ" ਵਜੋਂ ¹ ਈਫ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 3 ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਜਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ, ਘਟਾਉਣ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਲਈ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 4 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

“(1) ਧਾਰਾ 2 ਜਾਂ ਅਨੁਛੇਦ 3 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਪੂਰਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਤਫਾਕਿਕ ਅਤੇ ਪਰਿਣਾਮੀ ਉਪਬੰਧ (ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਸਮੇਤ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਰਾਜਾਂ ਜਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਸਮੇਤ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ।

(2) ਧਾਰਾ 368 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956, ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 129 ਅਧੀਨ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪੂਰਕ, ਇਤਫਾਕਨ ਅਤੇ ਪਰਿਣਾਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309' ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਨੂੰ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ *ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (4)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਦਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਰਿਆਣਾ ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਦਨ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 4 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਇਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ।

(4) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 944

ਸੰਵਿਧਾਨ. ਇਹ ਸਵਾਲ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 129 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਖੁਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ। ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਅਕਾਦਮਿਕ ਹੈ। ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਖੇਤਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਨਿਯੁਕਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਏਕੀਕਰਨ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਿਲੀ ਐਡਹਾਕ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਹਨ।

(8) ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਇਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ੇਦ 309 (ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ XIV ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵਕੀਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਿਛਲੇ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਅਵੈਧ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ 16 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਉਹ ਨਿਯਮ ਸਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰ ਕੰਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਯੂਨੀਅਨ ਓਜੇ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੀ ਕੇ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(5) 1968 ਐਸ ਐਲ.ਆਰ. 1047

ਜੋ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਆਰਜ਼ੀ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਮ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ 18 ਅਤੇ 19 ਮਈ, 1957 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਏਕੀਕਰਣ ਕਾਰਜ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 20 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ - ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ " ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ" ਏਕੀਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਰਜ਼ੀ ਸੂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 115(3), 115(4) ਅਤੇ 115(5) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਕਿਹੜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹਨ। 1956 ਦਾ ਐਕਟ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਪੀ ਕੇ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਆਰਜ਼ੀ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। . ਫਿਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਅਸਲ ਤਿਆਰੀ, ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੂਚੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸੰਕਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੱਦਾ, ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੰਤਮ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੂਚੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਦੋ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਏਕੀਕਰਣ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੋ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅੰਤਰ-ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਰਜ਼ੀ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਆਰਜ਼ੀ ਸੂਚੀ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੋਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਤੋਂ 4, 6 ਅਤੇ 7 ਸਮੇਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਵੇਗਾ-

Santokh Singh Ahluwalia, etc. v- Government of India, etc. (Narula, .)

ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰਵਾਇਤੀ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਵਿਕਲਪਕ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

“ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 (5) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਏਕੀਕਰਣ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਗਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਸੋਕ ਸੇਨ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਗਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਢਲਾ ਕੰਮ ਹੀ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੇਵਲ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਣੀਬੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਸੋਕ ਸੇਨ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਆਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਖੁਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਮਾਈਨਿੰਗ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀ ਸੀ।

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਕਸਿਮ ਡੈਲੀਗੇਟਸ ਨਾਨ ਪੋਟੈਸਟ ਡੈਲੀਗੇਰ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਿਕਤਮ ਉਸ ਹੱਦ ਨਾਲ ਨਿਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਇਸ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਾਮਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਮ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੌਂਪੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਕੋਈ "ਵਫ਼ਦਾ" ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਤਮ "ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਗੈਰ ਪੋਟੈਸਟ ਡੈਲੀਗੇਰ" ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਫੌਲਰ ਦੇਖੋ) ਜੌਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (ਲੀਡਰਜ਼) ਬਨਾਮ ਡੰਕਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਫੈਸਲੇ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨੋ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਚਿਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀ, ਮਿਤੀ ਅਪ੍ਰੈਲ. 6, 1962 ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਫ਼ਦਾ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਫੰਕਸ਼ਨ. ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 115 ਜਾਂ 117 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੋਵੇ।

ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅੰਤਮ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਮ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। 'ਡੈਲੀਗੇਟਸ ਨਾਨ ਪੋਟੈਸਟ ਡੈਲੀਗੇਰ' ਸਿਧਾਂਤ

ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ।

ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਜ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ; (i) ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਮ ਨਿਯੰਤਰਣ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ; (ii) ਕਿ ਰਾਜ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਏਕੀਕਰਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਰਾਜ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਤਿਆਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸੀ; (iii) ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; (iv) ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਨੀਤੀਗਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ (v) ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਏਕੀਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਲਈ।

(9) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਸੀ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ ਏਕੀਕਰਣ ਨਿਯਮ, 1957, ਵੈਧ ਹਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(5) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 129 ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਕਟ, 1956

(10) ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਬਾਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 19 (ਬੀ) ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਸੀਨੀਆਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ , "ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਿ ਸਮੂਹ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।" ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਕਲਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜ, ਪਰ ਸਹਾਇਕਾਂ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਸਮੂਹਿਕਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਦੱਖਣੀ ਰੇਲਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰੰਗਾਥਾਰੀ (6) ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਗੋਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (7), ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਜੋ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਦੱਖਣੀ ਰੇਲਵੇ (ਸੁਪਰ) (6) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਜੋ ਕਿ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 161(2) ਭੇਦਭਾਵ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਨੁਛੇਦ 16(1) ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੌਕੇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 16(2) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ

! ਆਰਟੀਕਲ 16(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ 'ਇਹ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਹੁਦਿਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 16(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਥੇ "' ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਨ ਰੂਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ

ਡਬਲਯੂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ s ਸੰਜੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭੇਦਭਾਵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 SC 36. -----ਦੇ ਕਲਾਸਾਂ of ਵਿਅਕਤੀ

(7) 1966 PLR ,

470 ~

(8) 1967 ਐਸਐਲਆਰ 753^

ਜੋ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਯਮ 22 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ

ਵਿੱਚ ਐਡਹਾਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ 'ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 19 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

(11) ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਦਲੀਲ, ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ - ਅਣਗੌਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਵਿਚਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਰਾਸ਼ਨ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਐਡਹਾਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਪਸੂ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਡਹਾਕ ਰਾਹਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 22 ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਮਾਨਤਾ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਹਾਰਕ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜੱਜ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਿਯਮ 22 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਸੂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(12) ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14 ਤੋਂ 19 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਪ੍ਰਵੀਸ਼ੇ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਪੱਗਡ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 23 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਜਾਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ- ਦੁਆਰਾ

ਨਿਯਮ 23 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਇਹ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਯਮ 14 ਤੋਂ 19 ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਕੋ-ਇਕ ਨਿਯਮ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ- ਵਕੀਲ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ 14 ਤੋਂ 19 ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ- ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਕੀਲ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਰਤਾਂ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (9) ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ. ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਏਕੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਮਹਿਜ਼ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਹੁਦੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ। ਪਿਛਲੇ ਰਾਜ. ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਵਕੀਲ ਦੀ ਚੌਥੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਏਕੀਕਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਲਾਭਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ

ਆਰ.ਐਨ.ਐਮ

A

(13) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਹੁਮਤ ਮੇਰੇ ਸਾਮਣੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਰਿੱਟ ਪਟਿਸ਼ਨ ਖਾਰਿਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ।

(9) 1968 ਐਸਐਲਆਰ 484.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ

Santokh Singh Ahluwalia, etc. v- Government of India, etc. (Narula, .)

ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ